

Vædringsforslag, som indskrænker Loven
 hderligere, og som siger: Den Uret, man
 paa andre Loves Omraade har etableret
 over for Enterne, over for selvstændig
 stillede Kvinder, skal forsvætttes i en ny Lov-
 givning, som vi ere ved at give, og ved
 hvilken vi tilstæte at skabe en Ret for Kvin-
 derne. Den Maade at reformere paa til
 Fordel for Kvinderne eller overhovedet at
 reformere paa, ved ny Love, der skulle
 gavne Lag af Samfundet, som hidtil have
 lidt Uret, kan jeg og mine Meningsfæller
 virkelig ikke være med til. Det er ikke den
 Slags Reformer, vi ønske, det er ikke derfor,
 vi ere gaaede med til Reformpolitikken. Men
 der er ogsaa et andet Omraade, hvorpaa
 disse Vædringsforslag strejfe ind, og nu
 kan det jo være, at der er enkelte Med-
 lemmer — ja, jeg har i alt Fald en Følelse
 af, at der er Medlemmer her i denne Sal,
 som ikke have villet tale om den sidste Del
 af Vædringsforslagene, der strejfer ind paa
 de Kvinder, der ernære sig ved Utugt, fordi
 det er et farligt Emne at komme ind paa,
 idet den, som giver sig til at tale om dette,
 let kom til at staa som Forpærer af Utugten
 i Modstæning til den ærede Vædrings-
 forslagsstiller, der stillede sig som Angriber
 af dem, der drive Utugt. Jeg føler mig
 imidlertid overbevist om, at dette høje Ting
 aldeles ikke vil indlade sig paa en saadan
 Betragtning, naar f. Eks. jeg nu tillader
 mig at gøre en anden Opfattelse af disse
 Forhold gældende. Det er jo slet ikke det,
 der er Tale om med Hensyn til dette Væ-
 dringsforslag. Nej, det, der her er Tale
 om, er, om man skal etablere en Udvidelse
 af det Mistænkeliggørelsesystem fra Poli-
 tiets Side, som vi her i Kjøbenhavn have
 haft en saa stor Standale paa gennem en
 Sag, der endnu verserer og ikke er kommen
 til Afslutning. Der staar nemlig her i
 Vædringsforslaget, at „saadanne Kvinder,
 som i Løbet af de sidste 10 Kalenderaar
 have søgt Erhverv ved Utugt“ skulle være
 undtagne fra Valgretten. Altsaa, Vædrings-
 forslaget siger paa ingen Maade, at dette
 skal gælde om de Kvinder, der have bedrevet
 Utugt, men at det skal gælde om dem, der
 har søgt Erhverv paa denne Maade. Jeg
 vil da sige: Hvilken vid Marx for Mis-
 tænkelliggørelse af Kvinder aabne vi ikke,
 hvis vi gaa ind herpaa! Har det ikke vist sig
 allerede under vor nuværende Lovgivning,
 at der har været en saadan vid Marx for
 Mistænkeliggørelse? Hvilken Uret er der
 ikke gjort mod tallose Kvinder ved, at de,
 blot fordi der har været rejst løse Bestyld-
 ninger imod dem, ere blevne kaldte op til
 Politiet og have maattet underkaste sig en

nedværdigende Undersøgelse, mangen Gang
 uden Grund, idet deres Ukyldighed er bleven
 bevist? Og nu gives der ny Anledning til
 saadanne Mistænkeliggørelser og det paa et
 Omraade, hvor det er Meningen, at Kvinn-
 den skulde have en ny Rettighed! Man kom-
 mer her og siger, at den Kvinde, som har
 søgt Erhverv ved Utugt, er udelukket fra
 Valgretten. Derfor den ærede Vædrings-
 forslagsstiller havde sagt, at Kvinder, som
 ere indstrevne i de ulykkeligvis af Staten
 anerkendte Utugtshuse, ere udelukkede fra
 Valgret, saa var selvfølgelig al Diskussion
 hørt op, thi det mener ogsaa jeg er rigtigt.
 Hvad her staar, er imidlertid noget andet.
 Tænker man sig de politiske og kommunale
 Partier kæmpende med hinanden om Valg,
 om at blive repræsenterede i Borgerrepræ-
 sentationen, hvorledes vilde da ikke Kvinder
 af det ene Parti kunne mistænkeliggøre
 Kvinder af det andet Parti? Det er jo ikke
 udelukket, at en Kvinde kan have levet i en
 anden By i en Række Aar og først for kort
 Tid siden er kommen til den By, hvor hun
 skal udøve Valgret, og saa kan det jo let ske,
 at det bliver sagt eller maaste bliver fortalt
 i et Brev, der anonymt sendes til de Au-
 toriteter, som have med Valgretten at
 gøre, at den Gang, hun levede der og
 der, søgte hun Erhverv ved Utugt, og
 saa skal der paa Grundlag deraf tales om,
 hvorvidt hun kan faa Valgret eller ikke.
 Selv om man da kommer til det Resultat,
 at hun er uskyldig, er der dog fastet dette
 grimme Mistænkeliggørelsesprincip over hende!
 Det skulde vi dog imidlertid vogte os for
 at give Anledning til, naar vi ville gøre
 Kvinden noget godt. Derfor kan jeg og
 mine Meningsfæller ikke være med til at
 stemme for, hvad her foreligger. Det har
 vist sig, at vi have faaet saa grimme Udslag
 af den hele Sædelighedshistorie gennem vort
 Politi og vore Autoriteter, at vi ikke ville
 være med til at udvide dette System i en
 ny Lov, ikke ville være med til at give det
 Næring. Derved beskytte vi ikke Utugt, men
 vi beskytte en Kvindes naturlige Ret til at
 bedømmes som andre Menneker og freljes
 for den Mistænkeliggørelse, som uheldige
 Autoriteter kunne udsætte dem for. Noget
 saadant kan Folketinget heller ikke være med
 til at begunstige. Det forekommer mig imid-
 lertid, at det slet gennem det vedtagne Væ-
 dringsforslag. Derfor have vi stemt deri-
 mod, og derfor kunne vi ikke stemme for
 Lovforslaget, som det foreligger. Det fore-
 kommer mig ogsaa, at den ærede Forslags-
 stiller af Vædringsforslagene under Moti-
 veringen af Vædringsforslagene udtalte, at,
 dersom han ikke kunde faa den ærede Inden-